చేరువ

పరుగు పరుగున ఇంటికొచ్చాడు కుమార్. పుస్తకాల సంచీ గూట్లో పెట్టి,

"అమ్మా అన్నం పెట్టు" అన్నాడు.

శాంతమ్మ వంటింట్లోంచి ముందు గదిలోకొచ్చి, దుమ్ము పట్టిన మనవడి కాళ్ళ వంకచూస్తూ,

"ముందు కాళ్ళు కడుక్కుని రా. ఈలోగా అన్నం వడ్డిస్తాను" అంది.

"బేగా పెట్టమ్మా" అని కుమార్ పెరట్లో కెళ్ళాడు.

చెంబుతో నీళ్ళు తీసుకుని కాళ్ళు, చేతులూ కడుక్కున్నాడు.

ఇంతలో శాంతమ్మ అన్నం వడ్డించింది. కుమార్ కంచం ముందు కూర్చుని అన్నంలో కూర కలుపుకుంటూ,

"అమ్మా, ఇవేళ మా బడిలో 'లవకుశ' సినిమా చూపించారు, బలే బాగుంది" అన్నాడు.

"ముందు అన్నం తినరా, తర్వాత కబుర్లు చెబుదువుగాని" అంది శాంతమ్మ.

అన్నం ముద్ద నోట్లో పెట్టుకుని తింటూ, సినిమా కథ ఎంత వేగిరం చెప్పేద్దామా అన్న ఆత్రుతలో వున్నాడు కుమార్.

గబగబా ఎవరో తరుముతున్నట్టు అన్నం తింటున్న కుమార్‌ను చూస్తూ

"వీడెంత చురుకో, ఆడేటప్పుడు ఆడుకుంటాడు. చదివేటప్పుడు చదువు కుంటాడు" అనుకుంది శాంతమ్మ అభిమానంగా, ప్రేమగా.

చిన్నప్పుడు రాజారావు వీడంత చురుకుగా వుండేవాడు కాదు. చాలా నెమ్మది. ఆటలు పెద్దగా ఆడేవాడు కాదు. ఎప్పుడూ పుస్తకాలు చదువుకుంటూనే వుండేవాడు. చదివిన చదువు వృథాగా పోలేదు. మంచి ఉద్యోగమే వచ్చింది.

"అమ్మా, కుశలవులు నా అంతే వున్నారు. అయితేనేం! రాముడితో ఎంత బాగా యుద్ధం చేశారో తెలుసా? పాటలు కూడా బలేగా పాడారు".

కుమార్ మాటలకు ఆలోచనల్లనుంచి బయటపడింది శాంతమ్మ.

"ఆ కథ నాకూ తెలుసులేరా" చిరునవ్వుతో అంది.

"ఆ సినిమా నువ్వెప్పుడు చూశావు?"

"సినిమా చూడలేదు. అయినా నాకా కథ తెలుసు."

కథ చెప్పడానికి కుదరక పోవటంతో కుమార్ నీరసపడిపోయాడు. అన్నం తిని లేచాడు.

"ఒరే. ఇవేళ మీ నాన్న పట్నం నుంచి వస్తున్నాడురా" అంది శాంతమ్మ.

వాడి మొహంమీద అకస్మాత్తుగా అనుకోని ఓ నీడ పడింది. "అలాగా" అన్నట్టు చూసి, ఆడుకోడానికి బయటకు పరుగెత్తాడు.

కంచం కడుగుతూ "రుక్మిణి ఎక్కడ పెత్తనాలు చేస్తోందో. తను కూడా వచ్చేస్తే ఇద్దరం భోంచేయవచ్చును" అనుకుంది శాంతమ్మ.

అంతలోనే రుక్మిణి వచ్చింది.

"ఎక్కడికి పోయావే, అన్నం వడ్డించనా" అంది శాంతమ్మ కంచం దులుపుతూ.

"అప్పుడే? వద్దమ్మా. అన్నయ్య వచ్చాక ఇద్దరం తింటాం. నువ్వు తినేసెయ్."

"మీ అన్నయ్య ఏ రాత్రికొస్తాడో? అప్పటిదాకా ఎందుకు కూచోడం. నువ్వు కూడా తినేసెయ్" అని శాంతమ్మ ఇద్దరికీ అన్నం వడ్డించింది.

కొంత సేపటికి కుమార్ ఇంట్లోకి వచ్చాడు.

భోజనం చేస్తున్న రుక్మిణి ముందు కూర్చుని-

"అత్తా, ఇవాళ మా బడిలో సినిమా చూశానోచ్" అన్నాడు.

"ఏం సినిమారా"

"లవకుశ"

"ఆ సిన్మా నేనెప్పుడో చూశానోచ్" అంది రుక్మిణి.

"అన్నీ అబద్దాలు. మనూర్లో సినిమాహాలు లేదుగా."

"మనూర్లో లేకపోతే పట్నంలో వుందిగా. మీ నాన్నా, అమ్మా, నేనూ ఆ సిన్మా చూశాం. నువ్వప్పటికి పుట్టనేలేదు."

"అమ్మా, 'లవకుశ' చూడలేదన్నావేం?"

"అబ్బబ్బ నీతో అంతా గొడవేరా. 'అమ్మ' అంటే పట్నంలో వున్న మీ అమ్మ అన్న మాట. నువ్వేమో అమ్మనూ అమ్మే అంటావు. నానమ్మనూ అమ్మే అంటావు' ' అంది రుక్మిణి కల్పించుకుంటూ.

"నిన్ను చూసే వాడలా పిలుస్తున్నాడు" అంది శాంతమ్మ ఎడం చేత్తో కుమార్ తల నిమురుతూ.

"నిద్రొస్తోంది. రామ్మా పడుకుందాం" అన్నాడు కుమార్ ఆమె చెయ్యి పట్టి లాగుతూ.

"నువ్వు పడుకో. నాన్న వచ్చాక నేను పడుకుంటాను." అని కుమార్‌ను మంచంమీద పడుకోబెట్టి, దుప్పటి కప్పింది.

కుమార్ కబుర్లు చెబుతూ నిద్రపోయాడు.

ఓ అరగంటకు రాజారావు వచ్చాడు.

కాళ్లు, చేతులూ కడుక్కుని కంచం ముందు కూర్చుంటూ.

"అమ్మా! ఒంట్లో బావుంటోందా?" అడిగాడు రాజారావు.

"ఏం బాగులేరా?" రుక్మిణి పెళ్ళయ్యేవరకూ మనసు స్థిమితపడదు. కోడలు పద్మ కులాసాగా వుందా"

"కులాసాగానే వుంది" అని, "కుమార్ ఏడీ" అన్నాడు రాజారావు.

"ఇప్పుడే పడుకున్నాడు, లేపనా?"

"వద్దులే. నిద్రపోనీ" అని చెల్లెలితోనూ, తల్లితోనూ కబుర్లు చెబుతూ భోజనం చేశాడు.

పెరట్లోకి వెళ్ళి చెయ్యి కడుక్కుని, తువాలుతో తుడుచుకుంటూ.

"అమ్మా, రేపు కుమార్‌ను పట్నం తీసుకుపోతాను. పద్మకూడా వాణ్ణి చూడాలంటోంది. ఈ సెలవుల్లో ఇంకెలానూ వాణ్ణి అక్కడి స్కూల్లో వేయాలి కదా. కొన్న అలవాటు అవుతుంది కూడాను" అన్నాడు రాజారావు.

"అలాగేరా, వుత్తరం రాశావు కదా. వాడి బట్టలన్నీ పెట్టెలో సర్ది వుంచాను" అంది శాంతమ్మ.

తర్వాత, ఆమె కుమార్‌ను పక్కకు జరిపి, తనూ పడుకుంది. రేపు కుమార్ పట్నం వెళ్ళిపోతాడంటే ఆమెకేదో దిగులుగావుంది. కుమార్‌ను దగ్గరకు తీసుకుని, నుదుటిమీద ముద్దు పెట్టుకుంది.

మూడేళ్ళ వయస్సున్నప్పుడు కుమార్‌ను తన దగ్గరుంచారు. వాడికిప్పుడు తొమ్మిదేళ్ళు నిండుతున్నాయి.

కుమార్ పట్నం వెళ్ళిపోతే తనకేమీ తోచదు. వాడి అల్లరితోనూ, కబుర్లతోనూ

ఇన్నాళ్ళూ ఇల్లు కళకళలాడుతూ వుంది. రేపట్నుంచి బోసిపోతుంది.

నిజానికి కొడుకు రాజారావు కంటే కుమార్‌నే తను ఎంతో జాగ్రత్తగా పెంచింది. కుమార్‌కు కాస్త ఒళ్ళు వెచ్చబడితే చాలు తనెంతో కంగారు పడిపోయేది.

రెండేళ్ళ క్రితం ఓ రోజున కుమార్ పొద్దు పోయినా ఇంటికి రాలేదు. తనెంతో కంగారు పడిపోయింది. అన్ని ఇళ్ళూ వెదికింది. కనిపించలేదు. తనకు ఏడుపొచ్చేసింది. "అమ్మా కుమార్ ఏడీ" అని రాజారావు అడిగితే తనేం సమాధానం చెప్పాలి? అనుకుంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

ఆ రాత్రి ఏడున్నర గంటలకు కుమార్ ఇంటికొచ్చాడు. వాణ్ణి చూడగానే మొదట ఎంతో ఆనందం కలిగింది. తర్వాత కోపం వచ్చేసింది. ఇంతసేపూ ఎక్కడున్నావని అడిగింది. వెంకుబాబాయితో పొలం వెళ్ళానని చెప్పాడు. "చెప్పా పెట్టకుండా అలా వెళ్ళొచ్చా" అంటూ వాడి తలమీద రెండు మొట్టికాయలేసింది. కుమార్ ఇంటి పెంకులెగిరిపోయేలా ఏడుపు మొదలెట్టాడు. మళ్ళీ వాణ్ణి బుజ్జగించేటప్పటికి తల ప్రాణం తోకకు వచ్చింది.

శాంతమ్మ పక్కకు ఒత్తిగిల్లి, కుమార్ తల నిమిరింది.

కుర్ర వెధవ ఎన్ని కబుర్లు చెబుతాడో? మాటకు మాట ఎంత బాగా అనేస్తాడో!

మొన్న ఎండలో ఆటలాడుతూంటే "ఆటలు చాల్లే. ఇక లోపలికి రా. ఎండలో అలా ఆటలాడితే కాకిలా నల్లబడిపోతావ్" అంది తను. అంతే, వెంటనే "కావ్ కావ్ కావ్" అంటూ అరుస్తూ, గెంతుతూ ఇంట్లోకొచ్చి తనను చుట్టేసుకున్నాడు. వాడి చేష్టలకు వచ్చే నవ్వును ఆపుకోవడం కష్టమయ్యింది.

కుమార్ లేకుండా తనీ ఇంట్లో మసలగలదా? వాడు మాత్రం తనను విడిచి వుండగలడా? కొన్ని రోజులు బెంగ పెట్టుకున్నా తల్లి ప్రేమలో తనను మరచిపోతాడు. ఇలా అనుకోగానే ఆమె గుండెల్లో ఏదో గుచ్చుకున్నట్లనిపించింది.

ఓ నిట్టూర్పు విడిచి, కళ్ళు మూసుకుంది.

☆ ☆ ☆

ఉదయం ఏడు గంటలు. ఇంకా చలి తగ్గలేదు.

రాజారావు కాఫీ తాగుతూ, అటుగా పోతున్న కుమార్‌ను "ఇలారా" అని ప్రేమగా పిలిచాడు.

కుమార్ తండ్రి వంక ఓసారి చూసి, వంట గదిలోకి పారిపోయాడు.

రాజారావు మనసు చివుక్కుమంది.

కాఫీ గ్లాసు వంట గదిలో పెడుతూ,

"కుమార్, సాయంత్రం బస్సులో పట్నం వెళ్దాం వస్తావా" అన్నాడు రాజారావు కొడుకుతో.

"రాను" అన్నట్టు తల అడ్డంగా ఊపాడు కుమార్.

"వెళ్ళమ్మా, మీ అమ్మకు నిన్ను చూడాలని వుందట" అంది శాంతమ్మ కుమార్ గెడ్డం పెట్టుకుని.

వాడు మాట్లాడలేదు.

ఆ పగలంతా కుమార్ తండ్రిని తప్పుకుని తిరిగాడు. రోజా రుక్మిణి కూడా తిరిగేవాడల్లా ఆమె రాజారావుతో కబుర్లు చెబుతూ వుండడంతో ఆ ఛాయలకే పోలేదు.

మధ్యాహ్నం రెండు గంటలయింది. ఎండ వెచ్చ వెచ్చగా వుంది. చెల్లెలితో కబుర్లు చెబుతున్న రాజారావు తన ముందు నుంచి వెళ్తున్న కుమార్‌ను చూసి, బలవంతంగా పట్టుకుని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

కుమార్ ఏడుపు మొహం పెట్టి, తండ్రి చేతుల్ని వదిలించుకోబోయాడు.

రాజారావు గట్టిగా పట్టుకుని,

"మనం వూరెళ్ళాక అక్కడ నీకు మంచి సినిమాలు చూపిస్తాను. జూకి తీసుకెళ్తాను" అన్నాడు.

"నేను నీతో రాను" అన్నాడు కుమార్.

రాజారావుకు కోపం వచ్చింది.

"బతిమాలుతుంటే మరీ గీర చేస్తున్నావేమిటి" అని ఓ డిప్పకాయ వేశాడు.

కుమార్ టేరమంటూ లాగు తడిపేసుకున్నాడు.

"లేదు లేరా" అంటూ శాంతమ్మ మనవణ్ణి దగ్గరకు తీసుకుని "అలా భయపెట్టేయకు" అని కొడుకును మందలించింది.

రాజారావు మొహం గంటు పెట్టుకుని వెళ్ళి, మధ్య గదిలో మంచంమీద పడుకున్నాడు, చిన్న కునుకుతీసి లేచేసరికి నాలుగు గంటలయింది.

శీతగాలి మెల్లిగా మొదలవుతోంది.

"అమ్మా, కుమార్‌ను పిలు. బస్ వచ్చే వేళయింది" అన్నాడు రాజారావు.

కథా నిలయం
8647

శాంతమ్మ వీధిలోకెళ్ళింది. కొందరు పిల్లలు 'కబడ్డీ' ఆడుతున్నారు. వాళ్ళలో కుమార్ లేడు. దాంతో శాంతమ్మ ఇంటికి తిరిగొచ్చి,

"రుక్మిణీ! బాబాయి గారింట్లో వున్నాడేమో వెళ్ళి చూడు" అంది.

రుక్మిణి అద్దం దగ్గరకెళ్ళి, ముంగురులు సవరించుకుని, దువ్వెనతో తల చెక్కుకుని బయల్దేరింది.

ప్రయాణానికి తయారై కుమార్ కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు రాజారావు.

పది నిముషాలయినా రుక్మిణి తిరిగి రాలేదు.

ఇంతలో బస్సు వచ్చేసింది. రాజారావుకేమీ పాలుపోలేదు. కుమార్ కోసం వీధి అరుగు మీద నిలబడి చూశాడు. రుక్మిణి గబగబా నడిచి వస్తోంది. పక్కన కుమార్ లేడు.

ఇంటిముందుకొచ్చిన బస్సు ఆపుచేసి,

"అమ్మా, వెళ్ళొస్తాను. ఇవేళకూడా వుండడానికి నాకు సెలవు లేదు. నువ్వు మరీ గారం పెట్టినట్టున్నావ్. కుమార్ భయం, భక్తీ లేకుండా తయారవయ్యాడు" అని విసుగ్గా అనేసి రాజారావు బస్సెక్కేశాడు.

బస్సు కదిలింది.

"పద్మను అడిగినట్టు చెప్పు" అని అరిచింది శాంతమ్మ.

ఎదురుగా నడిచి వస్తున్న రుక్మిణికి టాటా చెప్పాడు రాజారావు. దుమ్ము రేపుకుంటూ బస్సు వూరు దాటింది.

రాజారావు సీటుకు జేరబడి కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

పద్మ ఆదిలోనే చెప్పింది- కుమార్‌ను తన తల్లి దగ్గర వుంచొద్దని. "వాడిని చూడకపోతే నేనుండలేను. పోనీ నేను వుద్యోగం మానేస్తాను. లేదా ఆయాను పెడదాం కుమార్‌ను చూడడానికి" అంది పద్మ.

"పోనీ అమ్మనూ, చెల్లినీ తీసుకొచ్చేస్తే..."

పద్మా, తనూ లెక్క వేశారు. ఖర్చు రెట్టింపయ్యేలా వుంది. కానీ, పద్మా, తనూ ఆఫీసులకు వెళ్ళిపోతే కుమార్‌ను చూసే వాళ్ళుండరు. ఆమె ఉద్యోగం మానేస్తే ఇంటికోసం చేసిన అప్పు తీర్చడం కష్టమే కాదు, అసాధ్యం కూడా... ఇలా ఆలోచించి కుమార్‌ను తనే తల్లి దగ్గరకు తీసుకొచ్చి వుంచేడు.

కేవలం కుటుంబం గడవడానికే అయితే తనొక్కడూ ఉద్యోగం చేస్తే చాలును.

చెల్లెలి పెళ్ళి చెయ్యాల్సిన బాధ్యత కూడా తనపై వుంది.

ఇప్పుడైతే కుమార్ పెద్దాడయ్యాడు కాబట్టి స్కూల్లో దిగబెట్టి ఆఫీసు నుంచి వచ్చేటప్పుడు తనే తీసుకు రావచ్చు.

కుమార్ అయిదో తరగతి పరీక్షలు రాస్తాడు. ఆ వూళ్ళో హైస్కూలు లేదు. ఈ వేసవుల్లో పట్నం తీసుకొచ్చి హైస్కూల్లో చేర్చక ఎలానూ తప్పదు. అందుకు అలవాటు చేద్దామని ప్రయత్నం చేస్తే వాడేమో తనను పరాయివాణ్ణి చూస్తున్నట్టు చూస్తున్నాడు.

ఇప్పుడేం చేయాలి?

కుమార్‌ను తల్లి దగ్గరుంచి తను తప్పు చేసేడేమో?

కొడుకు నుంచి పొందాల్సిన ఆనందం తాము కొంత కోల్పోయినట్లే తల్లిదండ్రుల క్రమశిక్షణను వాడూ కొంత పోగొట్టుకున్నాడు. ఇలా కొంత నష్టపోయినా రుక్మిణి పెళ్ళికి కావలసిన డబ్బును తను సమకూర్చగలిగాడు. సంబంధాలు చూస్తున్నారు. మంచి సంబంధం దొరికితే ఆమె పెళ్ళి జరిగిపోతుంది.

ఓ సమస్య తీరబోతోంటే కుమార్ మరో సమస్యగా తయారయ్యాడు. కుమార్‌ను తమతో వుంచుకోవాలంటే ఇంక ఒక్కటే మార్గం. పద్మచేత ఓ నెల రోజులు శెలవు పెట్టించి తమ వూరు పంపాలి. పద్మతో చనువు పెరిగితే తప్ప కుమార్ అక్కడనుంచి కదలడు...

ఇలా అనుకున్నాక రాజారావు మనసు శాంతించింది.

☆ ☆ ☆

చీకట్లు చుట్టుముట్టాయి.

శాంతమ్మ వీధి అరుగు మీద కూర్చుని కుమార్ కోసం ఎదురు చూస్తోంది. రుక్మిణి కుమార్‌ను వెదకడానికి మళ్ళీ వెళ్ళి ఇంకా తిరిగి రాలేదు.

శాంతమ్మ దీపం వెలిగిద్దామనుకుంది. లేవబుద్ధి కాలేదు. ఇంతలో తన చీర కుచ్చిళ్ళు ఎవరో లాగుతున్నట్లనిపించి, తల వంచి మెట్ల మీదికి చూసింది.

కుమార్ మోకాళ్ళ మీద ఒంగుని వున్నవాడల్లా, 'భౌయ్' అన్నాడు నానమ్మను హడలించుతూ.

"వెధవ పిల్లోడా. ఇంతసేపూ ఎక్కడికి పోయావురా? మీ నాన్న నీకోసం చూసి చూసి పట్నం వెళ్ళిపోయాడు" అంది శాంతమ్మ కోపంగా

"పీడా పోయింది. నేను నీ దగ్గరే వుంటానుగా ఇంచక్కా" అన్నాడు కుమార్ అరుగుమీదకొచ్చి, నానమ్మ ఒళ్ళో తలపెట్టుకుంటూ.

ఇన్నాళ్ళూ మనసులో దొలుస్తున్న ఓ సమస్య శాంతమ్మకు తొలగిపోయింది. రుక్మిణి పెళ్ళి అయిపోతే, తన భవిష్యత్ ఏమిటా అని శాంతమ్మ అప్పుడప్పుడూ బెంగపడేది. "

ఈ వరసను కుమార్ కోసమైనా కొడుకు తనను పట్నం తీసుకుపోక తప్పదు" అనుకుంది శాంతమ్మ మనవడి తల నిమురుతూ నిశ్చింతగా.

(ఆంధ్రసచిత్రవారపత్రిక 19-25 జూన్, 87)